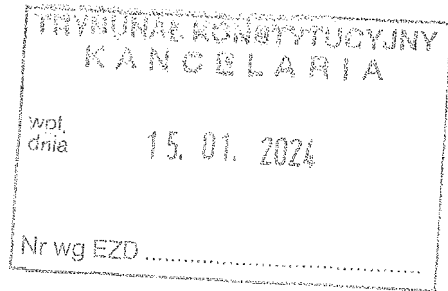

Warszawa, dnia 15 stycznia 2024 r.

Trybunał Konstytucyjny
Al. J. Ch. Szucha 12A
00-918 Warszawa

Skarżący: D B

Orzeczenie naruszające konstytucyjne prawa strony skarżącej:

pismo Prokuratora Generalnego z dnia stycznia 2024 r. sygn.
(doręczone Skarżącemu osobiście w dniu wydania)

Uczestnicy postępowania:

1. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej
2. Prokurator Generalny

SKARGA KONSTYTUCYJNA

z wnioskiem o zabezpieczenie

W imieniu własnym, działając na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483) oraz na podstawie art. 33 ust. 2 i art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) wnoszę o stwierdzenie, że:

art. 47 § 1 i 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2016 r., poz. 178) w zw. z art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze oraz

niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r., Nr 178, poz. 1375), rozumiany w ten sposób że prokurator pozostający w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o prokuraturze w stanie spoczynku może wrócić na swój wniosek do służby na ostatnio zajmowane stanowisko lub stanowisko równorzędne jedynie w okresie dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie tejże ustawy, tj. w okresie od 4 marca 2016 r. do 4 maja 2016 r.,

– **jest niezgodny** z art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Ponadto, z uwagi na ważny interes publiczny, na podstawie art. 79 ust. 1 w zw. z art. 36 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, przy zastosowaniu *mutatis mutandis* art. 755⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. 2023 r., poz.1550), wnoszę o wydanie przez Trybunał Konstytucyjny postanowienia zabezpieczającego do czasu zakończenia postępowania przed Trybunałem poprzez:

1. nakazanie Prokuratorowi Generalnego i wszystkim organom władzy publicznej powstrzymanie się od jakichkolwiek działań uniemożliwiających wykonywanie przez Skarżącego uprawnień, zadań i kompetencji przysługujących prokuratorowi w stanie czynnym oraz pełnienia funkcji Prokuratora
2. wstrzymanie wykonania decyzji Prezesa Rady Ministrów z dnia stycznia 2024 r. o powołaniu prokuratora J B do pełnienia obowiązków Prokuratora
3. zakazanie podejmowania czynności i działań stanowiących realizację uprawnień, zadań i kompetencji Prokuratora przez osobę powołaną do pełnienia obowiązków Prokuratora

Zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym informuję, że od rozstrzygnięcia, Prokuratora Generalnego z dnia stycznia 2024 r. sygn. nie został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.

UZASADNIENIE

I. Stan faktyczny i orzeczenie naruszające konstytucyjne prawa strony.

Skarżący, będący prokuratorem , w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw, przeszedł w stan spoczynku na podstawie art. 19 ust. 3 przywołanej regulacji.

Skarżący złożył do Prokuratora Generalnego wniosek w trybie w art. 47 § 1 i 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o prokuraturze, w związku z czym Prokurator Generalny pismem z dnia lutego 2022 r. przywrócił Skarżącego do czynnej służby prokuratorskiej, zaś Prezes Rady Ministrów, w dniu marca 2022 r., na wniosek Prokuratora Generalnego powołał Skarżącego na funkcję Prokuratora

Pismem z dnia stycznia 2024 r., sygn. doręczonemu Skarżącemu osobiście, Prokurator Generalny uznał, że pismo Prokuratora Generalnego z dnia lutego 2022 r. o przywróceniu Skarżącego do czynnej służby prokuratorskiej, nie wywołało skutków prawnych określonych w art. 47 § 1 i 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o prokuraturze i ustalił, że Skarżący w dalszym ciągu pozostaje w stanie spoczynku, na który został przeniesiony w trybie art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw.

Konsekwencją powyższego pisma było przyjęcie przez Prokuratora Generalnego, że skarżący nie pełni tym samym funkcji Prokuratora

W uzasadnieniu ww. pisma Prokurator Generalny stanął na stanowisku, że norma 47 § 1 i 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o prokuraturze miała charakter epizodyczny. Jak wskazał Prokurator Generalny, *temporalny zakres normy prawnej w wymiarze materialnym i kompetencyjnym dotyczącym przywrócenia do służby prokuratora pozostającego w stanie spoczynku obejmował bowiem okres od 4 marca 2016 r. do 4 maja 2016 r.*

Nie ulega wątpliwości, że pismo Prokuratora Generalnego z dnia stycznia 2024 r., sygn. ma charakter ostatecznego, rozstrzygnięcia organu administracji publicznej o wolnościach i prawach Skarżącego, o którym mowa w art. 79 ust. Konstytucji RP. Ustala bowiem status Skarżącego jako prokuratora przyjmowany przez centralny organ państwa. Jednocześnie, Prokurator Generalny nie wskazał Skarżącemu żadnego trybu odwoławczego od swojego rozstrzygnięcia, i trybu takiego nie sposób odszukać

w przepisach mających stanowić podstawę rozstrzygnięcia. W takim zaś stanie rzeczy Skarżący nie był zobligowany do poszukiwania drogi prawnej do wzruszenia orzeczenia, co jest stanowiskiem przyjmowanym w doktrynie i orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego (zob. J. Trzcíński, M. Wiácek [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Tom II, wyd. II*, red. L. Garlicki, M. Zubik, Warszawa 2016, art. 79).

II. Określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją.

Artykuł 47 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o prokuraturze ma następujące brzmienie:

- § 1. *Prokurator pozostający w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy w stanie spoczynku może wrócić na swój wniosek do służby na ostatnio zajmowane stanowisko lub stanowisko równorzędne. Uprawnienie to nie dotyczy prokuratorów, którzy odeszli w stan spoczynku z przyczyn zdrowotnych.*
- § 2. *Decyzję w sprawie wniosku, o którym mowa w § 1, podejmuje Prokurator Generalny.*
- § 3. *Prokurator przywrócony do służby na wniosek, o którym mowa w § 1, może w każdym czasie wrócić na swój wniosek na poprzednio zajmowany stan spoczynku za miesięcznym wypowiedzeniem.*
- § 4. *Prokurator Generalny nie może odmówić uwzględnienia wniosku, o którym mowa w § 3*

Z kolei art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw brzmi następująco:

Prokurator byłej Prokuratury może złożyć sprzeciw od decyzji, o której mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od daty doręczenia decyzji Prokuratora Generalnego. Złożenie sprzeciwu oznacza przejście w stan spoczynku w terminie miesiąca od daty złożenia sprzeciwu.

Skarżący kwestionuje zakres normy wynikającej z dwóch przytoczonych wyżej przepisów, a przyjęty w ostatecznym rozstrzygnięciu skierowanym wobec niego. Podkreślić należy, że norma będąca podstawą rozstrzygnięcia wobec Skarżącego jest rezultatem procesu wykładni dokonanej przez organ, choć literalnie nie wynika z ww. przepisów. Dopiero bowiem z aktu stosowania prawa

można odczytać treść normatywną, w której przyjmuje się, że prokurator pozostający w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o prokuraturze w stanie spoczynku może wrócić na swój wniosek do służby na ostatnio zajmowane stanowisko lub stanowisko równorzędne jedynie w okresie dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie tejże ustawy, tj. w okresie od 4 marca 2016 r. do 4 maja 2016 r.

Skarżący ma świadomość, że przedmiotem kontroli konstytucyjności nie może być akt stosowania prawa, a jedynie norma prawna będąca podstawą wydania takiego aktu. Oznacza to, że zasadniczo przedmiotem kontroli Trybunału jest utrwalone rozumienie danego przepisu lub grupy przepisów składających się normę. Trybunał Konstytucyjny uznał jednak, że restrykcyjnie interpretowany wymóg jednolitości orzecznictwa lub utrwalonego stanowiska doktryny czyniłoby skargę konstytucyjną w znacznym zakresie instytucją dysfunkcyjną i pozbawioną znaczenia dla uprawnionych. Skarga konstytucyjna z założenia ma być natomiast instytucją gwarantującą wymierną ochronę praw i wolności konstytucyjnych (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 czerwca 2021 r., sygn. SK 37/19, OTK ZU A/2021, poz. 54).

W odniesieniu do skarg konstytucyjnych, w których zarzuca się niezgodność z Konstytucją przepisowi w ujęciu odosobnionym, jednostkowym, dotychczas niewystępującym w orzecznictwie, Trybunał zauważył, że jeżeli (...) *zastosowany przez sąd przepis pozwolił mu na oznaczoną, choćby oryginalną i nieznaną wcześniej w orzecznictwie wykładnię, to znaczy, że przepis ten zawierał w sobie potencjał znaczeniowy, który pozwolił na taką właśnie interpretację i w takim ujęciu powinien być oceniany przez Trybunał. Wykładnia przepisu, nawet powszechnie akceptowana i jednolita, w zasadzie nigdy nie jest jedyną możliwą. Syntetyczna redakcja przepisów prawa daje interpretatorowi często znaczną swobodę określania ich znaczenia (por. wyroki TK z: 22 maja 2019 r. sygn. SK 22/16, OTK ZU A/2019, poz. 48; 25 września 2019 r. sygn. SK 31/16, OTK ZU A/2019, poz. 53).*

Odmowa przyznania ochrony konstytucyjnych praw i wolności w trybie skargi konstytucyjnej, w której zarzuca się niezgodność z Konstytucją określonego rozumienia przepisów zastosowanego w ostatecznym orzeczeniu sądowym, w sposób nieuprawniony prowadziłyby do zamknięcia drogi ochrony konstytucyjnej jednostek. Kwestionowanie w skardze konstytucyjnej błędnej, odosobnionej i nieznaną wcześniej uzasadnienia w nauce prawa wykładni obowiązujących przepisów prawnych nie jest niedopuszczalną skargą na stosowanie prawa (podkr. wł). W sytuacji tej Trybunał Konstytucyjny nie kontroluje wykładni przepisów, ale same

przepisy, których potencjał znaczeniowy może wykraczać poza ustalone w judykaturze i doktrynie kanony. Kontroli zgodności z Konstytucją wszczętej skargą konstytucyjną, w konkretnej sprawie, rozstrzygniętej konkretnym orzeczeniem, podlega, z natury skargi konstytucyjnej, przepis w rozumieniu przedstawionym w ostatecznym orzeczeniu. Instytucja skargi konstytucyjnej jest bowiem immanentnie związana z określonym stanem faktycznym i ostatecznym orzeczeniem, rozstrzygającym konkretną sprawę skarżącego. O ile zatem podczas oceny przepisu w kontroli abstrakcyjnej Trybunał bierze pod uwagę przepis według utrwalonej wykładni organów stosujących ten przepis (por. wyrok z 9 maja 2005 r., sygn. SK 14/04, OTK ZU nr 5/A/2005, poz. 47; wyrok z 27 września 2012 r., sygn. SK 4/11, OTK ZU nr 8/A/2012, poz. 97; postanowienie z 24 września 2015 r., sygn. Ts 212/15, OTK ZU nr 5/B/2015, poz. 560), o tyle w kontroli skargowej Trybunał może ocenić przepis w rozumieniu nawet jednostkowym, niepowtarzalnym, jednakże mieszczącym się w granicach dopuszczalnej wykładni.

Zważywszy na treść i funkcję art. 79 ust. 1 Konstytucji, można zatem uznać, że dopuszczalna jest skarga konstytucyjna, w której zarzuty kieruje się choćby wprost wobec zastosowanej wykładni zaskarżonego przedmiotu kontroli, a także wobec zarówno jednej z kilku równorzędnych, jak i odosobnionej interpretacji przepisu. Taka skarga jest bowiem w istocie skargą na przepis w określonym, zarzucanym znaczeniu (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 czerwca 2021 r., sygn. SK 37/19).

III. Wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego, i w jaki sposób - zdaniem skarżącego - zostały naruszone.

Skarżący wskazuje, że doszło do naruszenia art. 60 Konstytucji RP i w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, w ten sposób, że zastosowano nieznaną ustawie tryb odwołania ze służby prokuratorskiej w stanie czynnym i finalnie z pełnienia funkcji Prokuratora nie wskazując przy tym podstawy prawnej przeniesienia w stan spoczynku, uznania pozostawania w stanie spoczynku, czy też uznania że nie doszło do nawiązania stosunku służbowego prokuratora, naruszając w ten sposób konstytucyjne prawo do pozostania w służbie publicznej, poprzez przyjęcie arbitralnego kryterium czasu złożenia wniosku o przywrócenie do czynnej służby prokuratorskiej, różnicują sytuację prokuratorów pozostających w stanie spoczynku w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o prokuraturze.

IV. Uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie.

Artykuł 60 Konstytucji RP wskazuje, iż obywatele polscy korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach. Pojęcie „służby publicznej” rozumiane jest przez Trybunał Konstytucyjny szeroko, jako „ogół stanowisk w organach władzy publicznej” swoim zakresem obejmujące „sytuację osób pracujących we wszystkich instytucjach szeroko pojmowanej władzy publicznej” (zob. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 8 kwietnia 2002 r., SK 18/01, OTK-A 2002, Nr 2, poz. 16). Zaliczyć należy do nich osoby zatrudnione w urzędach i instytucjach państwowych w celu realizacji funkcji i zadań państwa jako organów władzy, sądownictwa, prokuratury, kontroli państwowej i różnych działów administracji państwowej, a także służby mundurowe (zob. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z: 9 czerwca 1998 r., K 28/97, OTK 1998, Nr 4, poz. 50; 14 grudnia 1999 r., SK 14/98, OTK 1999, Nr 7, poz. 163; 10 kwietnia 2002 r., K 26/00, OTK-A 2002, Nr 2, poz. 18; 21 grudnia 2004 r., SK 19/03, OTK-A 2004, Nr 11, poz. 118; 23 stycznia 2014 r., K 51/12, OTK-A 2014, Nr 1, poz. 4). Na podobnym stanowisku stoi Naczelny Sąd Administracji, wskazując, iż pojęcie służby publicznej obejmuje zarówno całą materię „służby cywilnej”, jak i stanowiska oraz funkcje spoza korpusu służby cywilnej (np. służby wojskowej)[zob. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 15 lipca 2022 r., III OSK 1940/21, Legalis nr 2743291].

Utrwalony pogląd w orzecznictwie wskazuje, że prawo dostępu do służby publicznej obejmuje nie tylko sam moment wstąpienia do niej, ale również ewentualne przekształcenie stosunku służbowego i zwolnienie ze służby. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wskazuje się, że warunki te, regulujące dostęp, utrzymanie i ewentualne zwolnienie ze służby:

- nie mogą być arbitralne (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 29 listopada 2007 r., SK 43/06, OTK-A z 2007 r., Nr 10, poz. 130);
- kryterium przyjęte za podstawę różnicowania pozostaje w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji (w tym uwzględniając istotę i rodzaj zajmowanych stanowisk)[zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 21 grudnia 2004 r., SK 19/03, OTK-A 2004, Nr 11, poz. 118] ;
- waga interesu, któremu różnicowanie ma służyć, pozostaje w odpowiedniej proporcji do wagi interesu, który zostaje naruszony w wyniku przyjętego

różnicowania (tamże);

– kryterium różnicowania pozostaje w związku z innymi normami, zasadami i wartościami konstytucyjnymi, które uzasadniają przyjęte przez ustawodawcę różnicowanie podmiotów podobnych (tamże).

Jak zatem wynika z powyższego, art. 60 Konstytucji RP nie ma charakteru absolutnego i podlega ograniczeniom na zasadach określonych w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Jak słusznie podkreśla się w doktrynie, oznacza to, że ograniczenie prawa z art. 60 Konstytucji RP jest niedopuszczalne, gdy nie jest uzasadnione koniecznością realizacji konstytucyjnej klauzuli limitacyjnej i nie spełnia testu proporcjonalności (zob. P. Tuleja, uwagi do art. 60, w: *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, P. Tuleja (red.), Warszawa 2023, s. 224).

Ograniczenie art. 60 Konstytucji RP musi więc każdorazowo być ustanowione w ustawie, ze względu na jedną z wartości wymienioną w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, a środki ograniczające: 1) muszą być w stanie doprowadzić do zamierzonych celów; 2) muszą być niezbędne dla ochrony interesu, z którym są powiązane; 3) ich efekty muszą pozostawać w proporcji do ciężarów nakładanych na obywatela (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 21 kwietnia 2004 r., K 33/03, OTK-A 2004, Nr 4, poz. 31 i cytowane tam orzecznictwo).

W kontekście prawa dostępu do służby publicznej Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż uzasadnionym kryterium przerwania stosunku służbowego może być np. zwolnienie ze służby ze względu na prawomocne skazanie funkcjonariusza (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 21 grudnia 2004 r., SK 19/03, OTK-A 2004, Nr 11, poz. 118).

Prokurator Generalny zwykłym pismem – z dnia stycznia 2024 r. – poinformował Prokuratora D B, iż ten pozostaje prokuratorem w stanie spoczynku, zaznaczając że z tym dniem dokonał wskazanego „ustalenia”. Ustawa z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze nie zna takiego trybu ustalenia, że prokurator pozostaje w stanie spoczynku, w odniesieniu do prokuratorów, którzy na podstawie obowiązującego prawa przeszli w stan spoczynku, a następnie – na podstawie ustawy – powrócili do służby na ostatnio zajmowane stanowisko lub stanowisko równorzędne. W szczególności nie przewidziano możliwości załatwienia tej kwestii „pismem”, bez zapewnienia zainteresowanemu możliwości odniesienia się do prezentowanego stanowiska i argumentacji. W istocie w piśmie Prokuratora Generalnego „wykreowano” nieznaną ustawie możliwość pozbawienia prokuratora statusu prokuratora w stanie czynnym i finalnie pozbawienia go

możliwości pełnienia funkcji w strukturach prokuratury.

Ustawa nie przewiduje trybu weryfikowania powrotu prokuratora ze stanu spoczynku do służby, przy czym regulacja zawarta w art. 47 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o prokuraturze, ma charakter szczególny i zupełny. Decyzję w sprawie wniosku prokuratora wykazującego wolę powrotu do służby ze stanu spoczynku zastrzeżono dla Prokuratora Generalnego, który – pod warunkiem spełniania przez prokuratora wymogów wskazanych w tym przepisie – musi wydać decyzję pozytywną. Wiążąca jest wola prokuratora, która determinuje decyzję Prokuratora Generalnego. Po jej podjęciu decyzja ta nie podlega weryfikacji w żadnym trybie i w żadnych okolicznościach, wywołuje automatycznie skutek prawny w postaci powrotu na ostatnio zajmowane stanowisko prokuratorskie lub równorzędne, a woli prokuratora pozostawiono możliwość powrotu w stan spoczynku (art. 47 § 3 ww. ustawy). Także w tym przypadku Prokurator Generalny nie dysponuje możliwością podjęcia innej decyzji, niż ta zgodna z wolą prokuratora.

Wskazane przepisy nadal obowiązują, są częścią polskiego systemu prawnego i kształtują (a ściślej współkształtują) stosunek służbowy prokuratora i w żadnym razie nie można było tej regulacji uznać za epizodyczną, obowiązującą jedynie w okresie dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie tejże ustawy, tj. w okresie od 4 marca 2016 r. do 4 maja 2016 r. W szczególności należy zauważyć że ustawa Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o prokuraturze, zawiera szereg przepisów, które niewątpliwie miały charakter przejściowy, np. art. 35 § 1, art. 38 § 1, art. 40 § 1, w których wyraźnie określono termin możliwości ich zastosowania. Przepisy te dotyczyły powołań prokuratorów będących, w chwili wejścia w życie przepisów wprowadzających Prawo o prokuraturze, w stanie czynnym. Jak zauważa Naczelny Sąd Administracyjny *począwszy od art. 25, Przepisy wpr. Pr. o prok. dotyczą ściśle sytuacji prokuratorów i prokuratur. Przepisy te, w znaczącej większości nie mają charakteru przepisów przejściowych. Tam, gdzie przepis pełnić ma taką rolę, ustawodawca wyraźnie wskazuje na to poprzez użycie zwrotu "do dnia", "z dniem", "do czasu". W pozostałych przypadkach przepisy mają charakter ustrojowy tworząc określone podmioty, określając ich strukturę organizacyjną, zakres działania* (wyrok NSA z 24.09.2019 r., I OSK 2234/17, LEX nr 2731382).

Przepis art. 47 § 1 przepisów wprowadzających ustawę Prawo o prokuraturze należy więc zaliczyć do tych przepisów tej ustawy które mają trwały charakter ustrojowy. Podkreślić trzeba, że przepis ten dotyczy wyłącznie prokuratorów, którzy w chwili wejścia w życie ustawy wprowadzającej

pozostawali w stanie spoczynku i w żaden sposób nie reglamentuje terminu złożenia przez prokuratora wniosku o powrót do służby czynnej. Powrót może nastąpić jeśli prokurator spełnia wszystkie inne warunki do pozostawania w stanie czynnym. W świetle niekwestionowanych zasad obowiązywania aktów i norm prawnych przepis ten i wywiedzione z niego normy nadal obowiązują.

Ustawodawca nie przewidział żadnych okoliczności, w których mogłoby dojść do zakwestionowania woli prokuratora, co oznacza, że tylko od jego decyzji zależy powrót do czynnej służby, jak również jej zakończenie. Ustawodawca zagwarantował w ten sposób prokuratorowi dostęp do służby publicznej w ten sposób, że umożliwił mu jej kontynuowanie, jak również zakończenie, w dowolnym momencie, w zależności od własnego uznania. Nie przewidziano możliwości zwolnienia ze służby prokuratora, który złożył wniosek w trybie art. 47 § 1 ww. ustawy. Gdyby racjonalny ustawodawca przewidział taką możliwość, uczyniłby to wyraźnie, określając przesłanki podjęcia w tym zakresie decyzji. Takich przesłanek brak, nie ma również trybu podjęcia przedmiotowej decyzji, co oznacza, że ustawodawca – ze względu na brzmienie art. 7 Konstytucji RP – takiej możliwości nie dopuścił.

Prokurator, który skorzystał z możliwości, o której mowa w art. 47 § 1 ww. ustawy pozostaje pod ochroną art. 60 Konstytucji RP – w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP – albowiem złożenie stosownego wniosku obliguje do jego uwzględniania, bez względu na to, kiedy zostanie on złożony i w jakich okolicznościach. W ten sposób ustawodawca dąży do stworzenia możliwości wykorzystania kwalifikacji, wiedzy, czy też doświadczenia danej osoby w ramach służby publicznej, a skorzystanie z tej możliwości prowadzi do obowiązku zapewnienia ochrony stosunkowi służbowemu. Z perspektywy art. 60 w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP istotne jest, iż ewentualnie zwolnienie (odwołanie) ze służby, także ze względu na brak spełnienia ustawowych kryteriów jej pełnienia, musi być określone w ustawie i nie może być pozostawione uznaniu, dowolności jakiegokolwiek organu, a ponadto musi realizować konstytucyjnie legitymizowany cel.

Wykładnia, w której Prokurator Generalny najpierw przywraca prokuratora do czynnej służby, by następnie stwierdzić, że uczyniono to na podstawie normy intertemporalnej, choć formalnie odwołuje się do przepisów ustawy, nie spełnia standardu proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji). Przede wszystkim nie podobna zidentyfikować konstytucyjnie usprawiedliwiony celu, który wymagałby ograniczenia (temporalnego) prokuratorom w stanie spoczynku możliwości powrotu do czynnej służby prokuratorowskiej. Wektor wartości

konstytucyjnych jest w tym wypadku przeciwny, jeśli tylko prokurator pozostaje na tyle zdrowy (takie ograniczenie, wprost wskazane przez ustawodawcę wydaje się uzasadnione), że może realizować zadania, jego przywrócenie do czynnej służby wzmacnia kadrę prokuratorską, która zmaga się ze stale rosnącą liczbą prowadzonych spraw. Nie podobna zaś bronić poglądu, że temporalne ograniczenie możliwości powrotu do czynnej służby przyczynia się w jakikolwiek sposób do usprawnienia działania instytucji jaką jest prokuratura lub jej funkcji, jaką jest m. in. ściganie przestępstw. Wykładnia przyjęta przez Prokuratora Generalnego w zaskarżonym rozstrzygnięciu prowadzi do wniosku, że prokuratorzy będący w sytuacji Skarżącego, w rzeczywistości cały czas pozostawali w stanie spoczynku. Rozumowanie tego rodzaju może rodzić niebezpieczeństwo kwestionowania ważności i skuteczności wszystkich decyzji podjętych w okresie sprawowania urzędu i funkcji przez Skarżącego, począwszy od decyzji o charakterze organizacyjnym, finansowym, osobowym, po decyzje procesowe podjęte w konkretnych postępowaniach, w konsekwencji prowadząc do zakwestionowania ważności tych postępowań oraz wywołując szkodę dla obywateli, których interesów te postępowania dotyczyły, a zwłaszcza ofiar przestępstw. Nie sposób odnaleźć w Konstytucji RP normy, która mogłaby wspierać tego rodzaju kierunek aksjologiczny.

Rekapitulując, kryterium czasu złożenia wniosku (w okresie od 4 marca 2016 r. do 4 maja 2016 r.), którym normodawca (według wykładni poczynionej przez Prokuratora Generalnego) miałyby różnicować sytuację prokuratorów pozostających w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o prokuraturze w stanie spoczynku, jawi się jako arbitralne, nie realizujące żadnego celu konstytucyjnego, a tym samym niezgodne z art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

V. Uzasadnienie wniosku o zabezpieczenie.

Podniesione wyżej argumenty świadczą jednocześnie o istnieniu ważnego interesu publicznego dla wydania przez Trybunał Konstytucyjny postanowienia tymczasowego, o którym mowa w art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Powinno ono polegać – z uwagi na art. 36 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, przy zastosowaniu *mutatis mutandis* art. 755⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego – na nakazaniu Prokuratorowi Generalnego i

wszystkim innym podmiotom publicznym powstrzymanie się od jakichkolwiek działań uniemożliwiających wykonywanie przez Skarżącego zadań, kompetencji i uprawnień przysługujących prokuratorowi w stanie czynnym oraz pełnienia funkcji Prokuratora

W kontekście zaistniałych zdarzeń faktycznych nie ulega wątpliwości, że rozstrzygnięcie Prokuratora Generalnego skierowanego wobec Skarżącego podyktowane było działaniem instrumentalnym, podyktowanym chęcią pominięcia normy wynikającej z art. 14 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, określającej procedurę powołania i odwołania Prokuratora

W takim zaś wypadku konieczne jest również wstrzymanie wykonania decyzji Prezesa Rady Ministrów dnia stycznia 2024 r. o powołaniu prokuratora J B do pełnienia obowiązków Prokuratora jak również zakazanie podejmowania czynności i działań stanowiących realizację kompetencji Prokuratora przez osobę powołaną do pełnienia obowiązków Prokuratora w szczególności poprzez wykreowanie funkcji nieznaney ww. ustawie ustrojowej.

W żadnym bowiem wypadku nie może dojść do sytuacji, w której wykonywanie zadań i kompetencji Prokuratora mogłyby być przypisane jednocześnie dwóm osobom lub piastunom funkcji nieznaney ustawie.

Z uwagi na wszystkie podniesione wyżej okoliczność wnoszę jak na wstępie.

Załączniki:

- 1) wniosek Skarżącego z dnia lutego 2022 r. w trybie w art. 47 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o prokuraturze;
- 2) pismo Prokuratora Generalnego z dnia lutego 2022 r. o przywróceniu Skarżącego do czynnej służby prokuratorskiej;
- 3) decyzja Prezesa Rady Ministrów z dnia marca 2022 roku o powołaniu do pełnienia funkcji Prokuratora
- 4) pismo Prokuratora Generalnego z dnia stycznia 2024 r. sygn. ;
- 5) odpisy skargi z załącznikiem (szt. 5)